

Povodeň

Malá myšice se ráno probudila a kožíšek měla celý mokrý. Co se to děje? Vlna, která myšici mohutně zhoupla, ji nadobro probrala. Černýma očkama jen zírala, jak její hnízdo zaplavuje voda. Ještěže umím tak dobře plavat, pomyslela si myšice, zamířila k druhému východu a vyklouzla ven.

„Páni, to je vody!“ vypískla, sklopila ouška a fofrovala pryč.

To už za sebou slyšela zděšené i rozhořčené hlasy.

„Pí, vit, pí, vit,“ křičela čejka
a pobíhala po louce,
až se jí chocholka
třepetala. „Zničí
mi to vajíčka!“

„Mně taky, mně
taky!“ volal flétnově
vodouš a jeho míha-
jící se rudé nožky do
daleka svítily.

„Co je to za rámus? Dospat mě nenechají, co se dě...“ nestačila ještěrka ani doříct. Jenom vykoukla ze své zemní díry, spláchla ji zpátky vlnka.

Z trávy vzlétl velký pták a mohutně zamával křídly. To se vznesla bažantí slepice, aby se podívala, co ruší její hníždění. A ustrnula. Louka byla v dolní části zalitá vodou, nad ní rychle poletovali ptáci, na vyvýšeninách pobíhala zvířecí drobotina. Ke kopci s keříky mířila viditelná cestička z hromádek hlíny – krtek pod zemí pádil do sušších míst. Bažantí slepice se s ulehčením vrátila na hnízdo, které bylo v bezpečí. Nevěděla, jak ostatním pomoci. Velkou vodu zažívali všichni poprvé.

„POTOPA!“ neslo se od jednoho k druhému beznadějně volání.

Drobní živočichové si zoufali. Vypukla panika. Každý se chtěl co nejdříve dostat kamkoli do sucha. Pryč, pryč z těch hrozných míst!

Když se všem podařilo prchnout z mokřin, shromáždili se na kopečku před remízem. Unaveně seděli v trávě a ro-

kovali, co podniknout dál. Především se musí zjistit, kde se tu vzala velká voda. Pamětníci si na ni nevzpomínají. Tady nikdy povodně nebývaly!

Kdo se ovšem vydá do nebezpečných míst? Nikomu se dvakrát nechtělo. Po dlouhých rozpravách, občas až hádkách, se konečně podařilo průzkumnou výpravu sestavit. A tak se odhodlaně na cestu vydali rejsec vodní, mlok skvrnitý a žába kuňka. Společnost poněkud nesourodá, ale jiní odvážlivci se nenašli.

Všudybýlek rejsec běžel napřed. Čenichal, plaval a hladce překonával překážky. K údivu obou spoluputujících obojživelníků přibíhal zpátky suchý. Má totiž hustý, dokonale promaštěný kožíšek!

Kuňka se snažila hop a skok držet s hmyzožravcem krok, ale moc se jí to nedařilo.

Nejhůř byl na tom loudal mlok, tempo zvyšovat nehodlal a zůstával stále pozadu.

Jednou za soumraku už byli rejsec i kuňka tak uchození, uplavaní a uskákaní, že únavou padli a usnuli. Aspoň za nimi mlok v klidu doleze. Spali, jako když je do vody hodí. Najednou rejsce probudil zvláštní křupavý zvuk. Nejdřív se domníval, že se přihrabal mlok, ale ten už taky kupodivu chrupal. To je dost, že ses hodlal dostavit, krasavče, pomys-

lel si trochu závistivě nevýrazný hmyzožravec. Chystal se opět usnout, ale ozvalo se to zase! Rejsec se rozhlížel, nic nebylo vidět. Chvilí ještě naslouchal, potom však zmožený upadl zpátky do hajan.

Ráno zvířátka vyrazila dál společně. Zvolna si vykračovala, a tu bum – přes pěšinu ležel zřícený kmen.

„Co to má znamenat?“ pískl rejsec. „Který drzoun nám hází překážky přes cestu?“

„Ničema, který si neváží mudrců,“ zabručel otráveně mlok.

„Nestůj tady jako tvrdé y, vznešený mudrci, a laskavě to přelez nebo obejdi,“ štouchl do něj trochu naštvaný rejsec. Už měl dost řečí o mločí inteligenci a spanilosti, které musel cestou poslouchat.

Kuňka nečekala, až se pánové domluví, a padlý strom dokola obskákala. Když se všichni tři vynořili z hustě travnaté pěšiny, užasli. V dálce před sebou spatřili potok. A na něm hrad!

Když došli blíž, udiveně hleděli na ohromnou stavbu. Pevnost z větví, kmínků, rákosu a kamení se tyčila přes potok jako odolná hráz. Voda, která si musela najít novou cestu, bystře stékala směrem k místům, odkud přišli tři poutníci. Ti zůstali oněměle stát a po chvíli vykřikli sborem:

„To je ono!“

Vtom zaslechli z vody mocné hlasité plácání – k břehu připlouval podivný tvor. Zavalité tělo měl pokryté hustou černohnědou srstí a ukončené dlouhým plochým ocasem, kterým zdařile přikormidloval ke břehu.

Nevypadá zrovna příliš chytře, a ty zuby! řekl si v duchu mlok, to bude pěkný rabiják.

Ale to už se ten podivín obořil na trojici:

„Kdo jste a proč tady pištíte? Vždyť nás všechny vzbudíte!“

